

SILJA LIUKKONEN

TUNKEUTUJA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Kiitos
Taiteen edistämiskeskus
Koneen säätiö
Otavan kirjassäätiö

© Silja Liukkonen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46072-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Yritin keskittää kaiken huomioni siihen, että istuin suorassa työpöytäni ääressä galleriassa. Se oli vaikeaa. Tai olisi ollut, ellei Nana olisi pitänyt minulle edellisenä perjantaina pitkää puhuttelua ja paljastanut tarkkailevansa minua valvontakamerasta. En tiennyt, oliko se ihan laillista. Ehkä Nana olisi voinut kustantaa paremman tuolin tai jotain. Sellaisen, joka kannustaisi pitämään jalat maassa ja selän suorassa, sen olisi luullut ymmärtäneen, ettei millä tahansa muovituolilla voinut viettää työpäiviään. Tavallaan ahdisti, sillä en ollut saanut selville, missä kamera sijaitsi, enkä kaikista vilkuiluistani huolimatta tunnistanut yhtäkään katossa roikkuvaa vehjettä. Nana oli myös kohtuullisen pelottava, sellainen nainen, jota hätkähti vaikkei olisi tuntenut. Pitkä, ihme kyllä ei paljoakaan minua lyhyempi, ja sillä oli aina huulipunaa hampaissaan ja sen silmämunat näyttivät sameilta ja se haisi vanhojen naisten hajuvedeltä, vaikkei ollut edes vanha.

Se, etten voinut istua jalat tuolilla, oli pientä siihen nähden, minkälaista galleria-assistenttina oleminen oli muuten ollut. Tilassa käyvät ihmiset olivat hiljaisia ja kohteliaita eivätkä yleensä kaivanneet minua, vaikka hyökkäsin Nanan neuvomalla tavalla jokaisen sisään saapuvan kimppuun. Olin tottunut työskentelemään paikoissa, joissa ihmiset purkivat minuun pahan olonsa, myyjänä, hyllyttäjänä ja blokkarina, tai sitten olin ollut muuten raskaissa töissä, iltasiivoojana ja varastossa ja kaikissa sellaisissa. Mutta tarvittiin vain yhdet kesken jätetyt taidekouluopinnot, ja pääsin istumaan halvassa bleiserissäni valkoiseen, hiljaiseen

tilaan. Tietenkin myös Tomaksella oli asiassa osansa. Nanan ei tarvinnut pitää minusta, sillä se piti Tomaksesta. Kuka ei olisi pitänyt. Tomas sai kaiken vain olemalla viehättävä pitkäripsinen homo, ja sen seurassa sai nauttia aina ylimääräisestä.

Asiat, joita tein päivän aikana, vaihtelivat sen mukaan mitä milloinkin oli meneillään. Aiemmin kevättalvella olin yrittänyt tehdä hakemuksia järjestääkseni pitkästä aikaa omista töistäni näyttelyn, mutta kun hakemuksiini ei edes vastattu, vaikka monet vastaanottajista olivat kavereitani, lopetin koko hakemusten tekemisen ja siirryin juttelemaan deittisovelluksissa miesten kanssa ilman aikomustakaan tavata niitä. Olin kyllä ihan villallisesti miehistä kiinnostunut ihminen nykyään, mutta viime aikoina ne olivat kuuluneet niin vahvasti tietokoneeni ruudulla pyöriviin klippeihin, että tuntui vieraannuttavalta olla oikeassa elämässä lähellä niitä. Välillä galleriassa kävi kivan näköisiä miehiä pitkissä villakangastakeissaan, ja heitä katsellessani aloin ajatella pornomiesten päättömiä kehoja ja toistuvia fraaseja ja murahtelua enkä voinut ottaa miehiä vakavasti. Tomas kutsui minua eheytyneeksi, sen mielestä vanhemmalla iällä löytämäni biseksuaalisuus oli maailman suurin vitsi. Se muisteli muinaisia naisystäviäni, joiden kanssa olin haaveillut yhteisistä kodeista ja mennyt hankkimaan yhteisiä strap-oneja, jotka eivät missään nimessä saaneet näyttää peniksiltä. Vähänpä Tomas tiesi siitä, että suhteeni esimerkiksi peniksiin oli edelleen aika kompleksinen.

Vaikka Nana oli antanut minulle vinkkejä lounaspaikoista, päädyin aina ostamaan Kampin K-Marketista Pirkka tacosalaatin ja smoothieta. En osannut istua yksin valoisissa keskustan ravintoloissa, olin kokeillut sitä ja pääni oli alkanut tärinästä syödessäni. Tietyt asiat rauhoittivat minua, kuten samoina pysyvät ruoat, töissä tacosalaatti ja kotona pakkaseen purkitettua linssikeittoa.

Tuntui siltä, että ne asiat, joihin olin varhaisaikuisuudessani kasvanut, pysyivät minussa siitä huolimatta, että elämä poukkoili tuntemattomiin suuntiin. Kotonakin oli yhä samat Roskapankista varastetut naarmuiset tuopit.

Keksin sellaisen apukeinon istumisongelmaani, että teippasin pöydän reunaan nuppineuloja estääkseni jalkojen kulkeutumisen huomaamattani ylöspäin. Raskaita kenkiä en voinut tähän tarkoitukseen käyttää, koska Nana oli määrännyt tietynlaiset matalat nahkakengät jalkoihini. Sellaiset, joissa oli kopiseva korko. Nuppineulaviritelmäni ei ollut järin viisaan näköinen, mutta ajaututtuani viestittelemään pitkäksi aikaa Ari-Pekan, 49, kanssa, huomasin että viritelmä ajoi asiansa.

Vaikeaa oli uskoa, että Nana katselisi minua koko ajan. En ollut varma mitä se teki päivisin, kuulemma sillä oli joku toinen yritys, mutta en ymmärtänyt sen toimialasta mitään, joten korvani olivat sulkeutuneet silloin kun se yritti selostaa sitä minulle. Kuvittelin, että Nana oli kiireinen ihminen. En silti aikonut venkoilla sen kanssa, sillä parempia töitä olisi tuskin tarjolla, ja pelko siitä, että roikkuisin taas nälkäisenä jätepuristimen suuaukolle nuolemassa avonaista jogurttipurkkia, tuli usein mieleeni, ja olin virallisesti päättänyt, että nyt sai riittää. Olin tehnyt itselleni selväksi, että tekisin tulevaisuudessa jotain toisin.

Työ galleria-assistenttina oli luultavasti korkein asema, jonka olin elämässäni saavuttanut. Vapaa-ajalla tosin yhä esittelin itseäni valokuvaajana, sillä toivoin saavani työkeikkoja. Vaikka tiesin kyllä mitä eroa oli taidekoulun käyneillä ja koulut keskeyttäneillä tyypeillä. Ari-Pekka kertoi viestissään olevansa hälytysjärjestelmien asentaja ja vapaa-ajallaan kova kotikitaristi. Sen mielestä se oli hyvä diili, vaikkei se koskaan päässytäkään isolle festivaalilavalle räyhäämään niittivyö lanteillaan. Isyys oli opettanut sille kompromisseja kuulemma. Minulle mikään ei ollut opettanut

mitään. Tuntui, että elämä koostui noin neljän vuoden sykleistä, joiden jälkeen jokin samanlainen ajanjakso alkoi alusta ja tuli eteen samat virheet, samat masennuskaudet, sama syöksykierre, joka linkosi minut aina jonkin uuden identiteettikriisiin syliin, ja lopulta identiteettikriisin päätyttyä minulla oli uusi lokero, josta olin ”löytänyt itseni” ja kaikki oli hetken hyvin.

Aamupäivän galleria oli ollut lähes autio. Juuri kun olin avaa-
massa jääkaappia pitääkseni lounastauon, ihmisiä astui kuitenkin lasiovista sisään. Nana oli hankkinut ovelle kirpputorilta pö-
lön näköisen liiketunnistimen. Se istui oven vieressä ja räähky epäselvää metallista ääntä aina kun joku tuli sisään. Olin yrittä-
nyt sanoa Nanalle, että pöllö oli pelottava, mutta pian opin, ettei Nanaa saanut neuvoa. Ihmiset tuijottelivat kukin vuorollaan pöl-
lää ja katsoivat minua huvittuneesti, kun kävelin niitä kohti. Olin epämiellyttävän tietoinen olemuksestani, näin itseni koko ajan Nanan silmin, ja tuli vähän sellainen olo niin kuin taidekoulun pääsykokeessa järjestetyssä ryhmätyötehtävässä, jossa jury tark-
kaili vierestä keskinäistä kommunikaatiotamme ja kirjoitti mer-
kintöjä papereihinsa.

– Päivää, sanoin ihmisille. – Kysykää jos jotain tulee mieleen. Tää on nimittäin aika kiinnostava tekijä. Voisi alkuun luulla, että kyse on vain siitä mitä näemme tässä tilassa, mutta oikeastaan teosten syntyprosessi on miltei teoksia kiinnostavampi.

Nainen, joka oli hakeutunut jo lähelle salin sivuseinää, katsoi minua olkansa yli ja sanoi:

– Täällä seinässä lukee kyllä siitä. Ja mä osaan lukea.

Jätin lukutaitoiset asiakkaani rauhaan ja asetuin käyskentelemään takatilaan, mutten istunut pöydän ääreen vaan olin valmiudessa. En kuitenkaan ahdistavalla tavalla valmiudessa niin, että asiakkaat olisivat kokeneet, että tuijotan. Näppäilin laiskasti puhelintani ja mietin, oliko hälytysjärjestelmien asentaminen

yksinäistä työtä vai olisiko aina joku kotona ja joutuisiko töitä tehdessään puhumaan joillekin mammoille. Mietin, miksi oli niin raskas ajatus kohdata ihmisiä juuri töissä. Vapaa-aikana pidin ihmisistä, ainakin tietyn tyyppisistä. Sellaisista, joilla oli joku oma juttu ja jotka sokaistuivat siitä jutustaan mukavasti niin, ettei niillä ollut aikaa kyykyttää tai vittuilla. Eli yleensä niistä ihmisistä, joita en tavannut Tomaksen kautta.

Päivän päätteeksi olin yllättynyt, kuinka vähäinen vaikutus kameran läsnäololla lopulta oli. Nanan nöyryyttävästä huudostakin olin jo toipunut. Lasiovesta ulos päästyäni ei yhtään tehnyt mieli hakata tyynejä kotona tai hakea kolmea kasvisateriaa Heshurgerista. Taivaskin oli alkanut kirkastua ja näyttää sellaiselta vaaleanpunaiselta hattarataivaalta, joka herättää toiveikkaita, keväisiä haaveita. Bussilinjojen vaihtoajat olivat ärsyttävän pitkiä, mutta lämmenneessä kaupungissa oli hyvä seisoskella ulkona ja poltella tupakkaa. Tomas oli sanonut minulle, etten saisi ainaakaan lakata polttamasta. Että sitten minulla ei olisi enää mitään vikoja eikä riippuvuuksia. Piti varautua siihen, että jotain tulee aina tilalle, niin kuin silloin kun lopetin juomisen ja aloin käymään BDSM-klubeilla. Nyt tuntui omituiselta, että olin ylipäättään käyttänyt aikaani mieluummin itseni myrkyttämiseen kuin piiskaamissessioiden katseluun tai kiinnostaviin valtakeskusteluihin klubien mähmäisillä nahkasohvilla kaikkien kauniiden queer-ihmisten kanssa.

Kotikerrostaloni pihalla toivoin, ettei naapurini olisi vielä kotona. Seinän taakse oli juuri muuttanut sellainen nahkatakkikaveri, josta Tomas sanoi, että se näyttää siltä kuin sillä olisi hirveästi seksitauteja ja pissan makuinen kulli. Sen asunnosta kuului oksentamista muistuttavia ääniä, mutta ei se kai oksentanut, vaan kyse oli pelkästä yskimisestä. Kun kysyin siltä eräänä päivänä, tietääkö se missä Laakkosen setä, sen asun-

non edellinen asukas, nykyään oli, se kertoi että se oli kuollut kylpyhuoneeseen. Meidän kylpyhuoneemme olivat vastakkain niin, että asunnot olivat käytännössä toistensa peilikuvat, ja minä mietin, kuinka kauan olin käynyt suihkussa ihan Laakkosen ruumiin vieressä.

Kotona tuli jotenkin orpo olo. Sellainen, että juutuini jalkojeni valitsemaan pisteeseen ja annoin katseeni lakata tarkentamasta ja olin sumussa. Lattiasta tuli jalkoihin kylmä hehku ja keltaiset kattolamput saivat ihoni näyttämään sairaalta. Puolityhjiä linssi-keittolautasia lojui pöydillä kirjojen päällä, likaiset sukat muodostivat lattioihin omia taideteoksiaan. Ei ollut oikein muuta tekemistä kuin dokumentin katsominen läppäriin ruudulta ja Wacomilla leikkiminen, mutta mikään ei meinannut kiinnostaa enää työvuoron jälkeen. Pihalla olevassa huvimajassa istui jo mummolauma, joka kokoontui aina keväällä siihen ja istui koko lämpimän ajan syksyyn saakka. Siitä ne näkivät kaiken.

Onneksi pian oli tulossa minun ja Tomaksen spa-päivä. Me makaisimme Tomaksen 25 neliön kopissa kasvonaamiot naamalla ja kurkut silmillä ja menisimme sitten Hekan saunaan, jonka toisesta pukuhuoneesta pelmahtaisivat toiset saunojat puolen tunnin päästä, joten oli saunottava kellotettuna. Sitten Tomas olisi ehkä humalassa ja itkisi sitä, miksi se aina pettää kaikkia ja nyyhkisi ehkä joitain muita suosittuja homoja, jotka yrittivät varastaa huomiota sen omalta säihkyvyydeltä, ja lopulta se nukahtaisi rintojani vasten niin, että aamulla sitä hävettäisi. Ja minun pitäisi taas siivota sen paskainen keittiö, olihan sekin siivonnut minun jäljiltäni ties mitä. Vieläkin se teki koko ajan kaikkea puolestani. Hankki työpaikankin minulle, vaikka makasin viime vuoden puolella vielä monta kuukautta kylpyammeesani ja olin lähellä soittaa itkuisena eräälle ex-tyttöystävälleni ja uhkasin, että lopetan kävelemisen ja alan elää ruokakaupasta ti-

latuilla paketeilla. Kai sellaisten ihmisten on vähän pakko olla toistensa kavereita, joita kukaan muu ei jaksa katsella.

Illalla mietin vielä Ari-Pekkaa ja sen rinnalle chattiin iltapäivällä ilmestynyttä Tonia, jotka olivat molemmat isokokoisia ja karvaisia miehiä. Minä olin 185-senttisenä yleensä useimpia miehiä pidempi ja muutenkin vähän kulmikkaan näköinen nainen, joten isojen karvamiesten ajattelusta tuli mukavan pehmeä ja pieni olo. Kuvittelin, kuinka niiden käsivarret voisivat olla melkein reiteni kokoisia ja syli niin tiukka, ettei voisi yhtään rimpuilla. Minä voisin olla pelkkä passiivinen saaliseläin, sellainen johon vain tungetaan. Suoraan sanottuna miehet pelottivat minua. Ne pelottivat melkein enemmän kuin köyhyys. Siksi minusta varmaan tulikin biseksuaali vähän ennen 30-vuotissyntymäpäivääni: naisten kanssa oli ihan liian turvallista. Olin tietysti ollut miesten kanssa joskus aikoja sitten, mutta silti voisi sanoa, että olin noin 90-prosenttisesti neitsyt. Tai joku outo lesbinen erikoisneitsyt, sellainen joka ei ollut koskaan oppinut nauramaan miesten huonoille vitseille tai puhumaan miellyttävällä äänellä rauhallisesti. Kun laitoin silmät kiinni, saatoin kuitenkin kuvitella Ari-Pekan ja Tonin pallottelemassa minua kuin lelua. Voisimme olla esimerkiksi jossain hikisessä autotallissa, jossa haিসisi hiekalta ja Lidlin deodorantilta ja jossa ne käyttäisivät minua runkuvälineenään niin kuin gangbang-pornon homoeroottista energiaa uhkuvissa kohtauksissa, joissa penikset hinkkaavat toisiaan vasten mennessään yhtä aikaa vaginaan. Silmät kiinni minä unohdin kaiken, rullalle menneet lakanani, jotka olivat liian pienet niiden alta paljastuvalle nyppyiselle petauspatjalle. Unohdin sen, että oli tiistai-ilta, unohdin koko asunnon ja talon ja mummot pihalla, kunnes minut havahdutti seinän takaa kuuluva nahkatakkiniehen yökkäys. Aluksi se oli kuiva ja vaatimaton. Köhisevä, pihahdusmainen. Lopulta se kuulosti siltä kuin se tyyppi oksentaisi verta, tai ehkä jotain puolikiinteää, veristä limaa.

Tomas näytti saunan jälkeen ihan rusinalta. Sillä oli sellainen rai-dallinen kylpytakki, joka ei yhtään sopinut sille. Se muistutti mi-nua lähinnä jostain 2000-luvun lopun bileistä, joissa saunottiin ja nuoret pojat juoksentelivat rivitaloasunnon pihalla sadettajan ympärillä Borat-uimahousuissaan kaljahatut päässä. Tomas oli ihmeen hiljainen, se katsoi kiltisti kanssani valokuvia, joita olin ottanut eräänä yönä murtauduttuani Linnanmäelle. Se ei edes sa-nonut minua typeryukseksi niin kuin yleensä, se vain rötkötti he-tekäsänkynsä päällä rauhallisena ja katsoi jokaisen kuvan kame-rastani. Olin kai vähän lapsellinen harrastuksessani, mutta en voinut mitään sille, että kielletyille alueille meneminen oli huu-maavaa. Ja kaikki ne salaiset valokuvat, joita keräilin. Se oli vähän samanlaista kuin joskus graffiteja tehneiden ystäväni elämä. Olin aina ollut kateellinen siitä, etten päässyt niiden mukaan. Joskus vihaisena Tomas oli sanonut minulle, että keksin kaik-kea tällaista vain ollakseni erikoinen, tai ollakseni *joku*, etteivät aikuiset ihmiset murtautuneet paikkoihin ilman syytä. Vaikka oli minulla syyntä. Ajattelin että tekisin valokuvista vielä jotain, pal-jastaisin niiden sisälleen sulkeman aution maailman, jossa ra-kennuksissa oli aina aistittavissa jokin, vaikka ihmiset olivat toi-saalla.

En tiennyt, miksi Tomas oli nykyään niin vaisu ja eloton. Se ei ollut blondannut tukkaansa vaan antoi tumman juurikasvun tulla esiin. Välillä oli vaikeaa ylipäätään uskoa, että se oli se sa-ma levoton jätkä, jonka tapasin ensimmäistä kertaa Puntala-

rockissa vaatteensa kadottaneena, täynnä jotain hullua intoa. Sellaista se oli, silläkin oli aina niin paljon menoa ja se näännytti itseään ja yritti kaikkensa, ettei kukaan olisi ikinä nähnyt oikeaa Tomasta. Minun lisäksi kukaan ei saanut edes käydä sen kotona, se asui edelleen siinä hirveässä kaikuvasa talossa, joka oli täynnä miniasuntoja ja rikottuja ikkunoita ja mustasilmäisiä poikia, jotka työnsivät öisin banaaninkuoria ja leipiä sisään sen postiluukusta.

Sen koko asunto haisi keittiön viemäritä ja ikkunalasit olivat sameita. Työpöydän ääressä oli taas uusi, jättimäinen kasa vaatteita, joissa oli hintalaput kiinni. Mietin, olisiko järkevää mennä lähipubiin vai olla menemättä. Laskelmoidessani valuin lattialle makuulleni, ja kasvoni upposivat keinokuituiseen karvamattoon. Ehkä meidän elämästä oli tullut liian helppoa, ajattelin. Kaikki energia ei nykyään enää kulunutkaan selviytymiseen, ja me saatoimme suunnitella ja haaveilla ja kaikkea sellaista. Emmekä silti päässeet pelosta, että aika kääntyisi kulkemaan taaksepäin ja sitä löytäisi itsensä taas kauppakeskuksen vessasta pesemästä hiuksiaan nestesaippualla.

Nousin lattialta ja ajattelin, että teen paketillisen nuudeleita iltapalaksi. Olin tottunut siihen että saatoin vain mennä Tomaksen keittiöön ja alkaa kokata. Sen tiskipöytä oli maapähkinävoipurkkien peitossa, se järjesti niitä riveiksi, jotka vyöryivät lopulta tiskialtaaseen ja peittyivät sinne jääneisiin ruoantähteisiin. Tomas oli sanonut joskus, että se voisi hyvin seurustella kanssani jos olisin mies, että se olisi sen mielestä ihan täydellistä. Vaikka en minä oikein ymmärtänyt, mitä eroa loppujen lopuksi oli ystävyydellä ja seurustelulla, kai olin sellaisissa asioissa vähän pervo. Tomaksella oli yhtä huono tuuri ihmisten suhteen kuin minullakin, sillä oli aina suurin piirtein kolmen kuukauden mittaisia romansseja.

Laitoin nuudelit muoviseen kuppiin ja palasin Tomaksen vie-reen istumaan. Sen kylpytakki oli vähän raottunut ja se makasi edelleen haaveilevana, kasvot kattoon kohdistettuna.

– Mennäänkö me baariin, kysyin siltä ihan vaan reipastuakse-
ni ja siksi, koska oli lauantai ja viikonloppuun kuului, että men-
tiin baariin. Jossain vaiheessa olin pitkään käymättä missään,
silloin kun olin lopettamassa juomistani, ja sitten palasin vie-
raantuneena ja ahdistuneena yöelämään, jossa ensi kertaa ais-
tin muiden ihmisten räkäiset naamat, punaiset silmät, läikkiä
täynnä olevat paidan etumukset ja tuntui siltä kuin maailma oli-
si kääntynyt ympäri.

– No kai sitä. Kai sitä vois, sanoi Tomas.

Sitten se nosti itseään vähän pystyyn, haisteli kylpytakkaa
ja sanoi:

– Mä oon muuten kai hakeutumassa terapiaan.

– Sehän on hyvä, sanoin. – Eikö olekin?

– On se kai. Siellä vaan pitäis tehäkin jotain. Miettiä asioita ja
kaikkea.

– Etkö sä muutenkin mieti? Vähän liikaakin välillä.

– Niin sitä luulis. Mut sit jos oikeesti joku nauhottais mun ai-
vojen sisältöä niin siellä pyöris vaan kulleja.

En tiennyt, mitä omista aivoistani löytyisi. Varmaan lähin-
nä lasinpuhaltamista, koska Nana oli käsenyt minua tutustu-
maan toukokuun lopussa näytteille tulevaan lasिताiteilijaan, ja
vaikka minulla oli vielä viikkokausia aikaa, otin työni ihan liian
vakavasti. Ajatuskin siitä, etten osaisi vastata jonkun asiakkaan
kysymykseen, oli halvaannuttava. Vaikka en tehnyt aina edes
kokonaisia työpäiviä ja maanantait olivat vapaita, oli vaikeaa kyt-
keä työminä pois päältä. Silloin kun onnistuin siinä, hahmot-
telin kaikenlaisia luovia ideoita joita halusin toteuttaa, mutten
koskaan saanut niitä aikaiseksi. Kaikki jäi askartelun tasolle,

minä ja taiteelliset yritelmäni, eikä se oikeastaan vaivannut minua enää.

Tomas ei näyttänyt yhtään pahalta, kun se puki vaatteet päälle. Sen naamakin sileni. Se alkoi selvästi piristyä ajatuksesta, että baariin menemällä voisi tapahtua jotain, ihan niin kuin baareissa ikinä oikeasti mitään tapahtuisi, mutta sellainen toivo niihin lähtemisessä oli ja ilmeisesti se toivo oli siinä tärkeintä.

Sateisessa alkuillassa lähiön betoniostari näytti entistäkin toivotomammalta. Sanoin Tomakselle taas, että se oli Helsingin rumin ostari. Seinät olivat halkeilleet, kaikkialla oli likaa ja roskakasoja. Ostarilla oli yksi etäisesti siedettävä baari, jossa kävi Tomaksen lisäksi tasan yksi homo. Nyt sekään ei ollut siellä, me vain istuimme kahdestaan nahkapäälysteisessä loosissa ja söimme baarimikon tuomia nahistuneita poppareita. Tunnelmasta huomasin, ettemme me olisi menossa mihinkään kauemmas tänään, tavallaan me molemmat yritimme vain sen verran kuin oli pakko.

Tomaksen juodessa aloittelushottejaan ja räpeltäessä puhe-
lintaan tulin taas ajatelleeksi tanssitunteja, jotka olin kevätluku-
kaudeksi maksanut. Kävi sellainen vahinko, että suutelin tanssin-
opettajaa työväenopiston vuokraamien tilojen aulassa, vaikka en
oikeastaan ollut siitä sillä lailla kiinnostunut. Tai monesti olin kyllä
kiinnostunut ihmisten suutelemisesta tai niiltä saadusta huomios-
ta, mutta en halunnut harrastaa niiden kanssa seksiä. Ja muut ih-
miset olivat sillä meiningillä, että joko-tai. Aina jos tietyn pisteen
ylitti, tunsin olevansa velkaa pillullaan. Tanssinopettaja oli kysynyt jo
monena viikkona, miksen tullut tunnille, mutta minä en vastannut
sille mitään. Sitten se kysyi voisiko se ostaa minulta taidetta, mut-
ta siihen lankaan en enää menisi. Olin oppinut, että ihmiset sano-
vat kaikenlaista ja tarkoittavat jotain ihan muuta. Menetetyt tanssi-
tunnit kuitenkin surettivat, koska kehossani oli nyt hirveä määrä
pakkautunutta energiaa, enkä pitänyt mistään jumppaamisesta.

Olikohan Tomaksen elämä samanlaista tasapainoilua, tunnetta siitä että pakka hajoilee vähän väliä. Vaikka se olikin vähän oma-laatuinen ja herkkä tyyppi, niin oli siinä joku päälle vedetty miehinen kovuus. Sitä paitsi se oli kasvanut juoppoperheessä, joten se oli käytännössä ollut aikuinen jo 10-vuotiaana, eli tätä nykyä se oli sisäisesti varmaan papparaisen tasolla. Välillä mietin, mitä mekin olisimme olleet, jos olisimme eläneet toisenlaisen lapsuuden. Ehkä emme edes viettäisi aikaamme yhdessä. Hirvitti ajatus sellaisesta, sillä Tomaksesta oli tullut minun varasiskoni, sillä nimellä minä kutsuin sitä, koska oikea siskoni oli häipynyt Suomesta suunnilleen samoihin aikoihin kun Tomas ja minä tutustuimme.

Tomas laittoi puhelimensa pöydälle näyttö alaspäin ja sitten se nojasi käsiinsä.

– Muistatsä sammakkomiehen? se kysyi.

Siltä oli keinot näköjään sinä iltana lopussa, kun se turvautui nostalgisointiin. Silti minua alkoi naurattaa, kun ajattelin sammakkomiestä, Tomaksen vanhaa heilaa.

– Tietysti muistan, sanoin.

– Mä en ikinä palauttanut sille niitä rahoja, nauroi Tomas.

– Vittu mä oon hirvee.

– No niin ootkin.

– Muistatko sen kaapelihomman Ilosaarella? Sen kun mä reivin irti sen piuhan siitä isosta boksista ja musat lakkas ja jengi vaan ihan paniikissa yritti selvittää, et missä vika.

– Muistan.

– Mä en kyllä osaa enää yhtään riehuu.

Me istuimme Tomaksen kanssa miltei puoleenyöhön, kunnes sitä alkoi nukuttaa ja se piti viedä kotiin. Kaljanhajuisena se roikkui olkapäässäni ja mumisi jotain sellaista, että sen piti päästä lomalle. Että se halusi vain kellua uima-altaassa jossain ja vettä niin kovia juoksulenkkejä, että siltä tulisi yrjöt. Minä en tien-

nyt, halusinko lomalle. Olin tullut siihen tulokseen, että ne olivat olemassa vain sen vuoksi, että ihmisiä voitaisiin pelotella ja pitää yhä sitoutuneempina töihinsä. Koska mikä olisi voinut olla pahempaa kuin se, että sai olla viikon tai pari vapaalla, juuri sen verran ettei vapaaseen elämään ehtinyt tottua, ja tyhjät päivät aiheuttivat lähinnä hermostuneisuutta ja oudon, hahmottoman olon.

Tomas nukkui sunnuntaina niin pitkään, että ehdin melkein unohtaa olevani sen seurassa. Se nukkui pää kokonaan peiton alla, minä taas makasin lattialla makuupussissa. Katselin Tomakseen asunnon seiniä, joille se oli laittanut kiinni vanhoja Kruunuvooressa otettuja huvilavalokuviani ja pääsylippuja, joiden taakse olin piirtänyt kuulakärkikynämuotokuvia. Sen koti näytti ihan joltain nuoren ensikodilta, niin kuin aika olisi pysäytetty asunnon sisään. Ajattelin Linnanmäellä viettämäni yötä ja sitä, minikälaisia kuvia olisin saanut, jos joku olisi ollut mukana. Olin ottanut ajastimella pari kuvaa itsestäni, mutta muuten kuvissa oli vain tyhjiä laitteita ja taloja, eikä niistä oikein välittynyt sitä kokemusta, miten vaikeaa ja miten pelottavaa oli ollut päästä sisään.

Teki mieli piirtää Tomaksesta kuva. Kaivoin sen peiton alta esiin ja käänsin ympäri, niin että sen naama näkyi, ja otin sitten laatikosta sen luokse jättämäni värikynät ja aloin hahmotella. Tomas nukkui aina suu auki, se näytti huutavalta päältä. Sen lievästi atooppiset silmäluomet, vahvat kulmakarvat ja joka aamu sheiväämistä vaativa leuka, joka ulotti jo ihon läpi pieniä mustia pilkkuja. Sen nenä, jossa sillä oli joskus roikkunut kuusimillinen septum ja sen huulet, joita se nimitti vastenmielisesti luomupenisrenkaaksi. Valo osui sen kasvoille hienosti, sitä oli helppo piirtää, ja kun lopulta auringonpaiste kävi kyllin kirkkaaksi, se avasi silmänsä ja sanoi:

– Paha olo.

Odotin Auria väärällä puolella Itäkeskusta. Luulin pitkään sen olevan myöhässä, tiesin että se käveli hitaasti, ja kommuunille, jossa se asui, oli Itäkeskuksesta melkein kilometri. Se olikin jo kauppakeskuksen puolella, ja minä olin seisonut bussilaitureilla kylmissäni. Oli juuri sellainen yksittäinen talvipäivä kevään keskellä, jolloin oli jo ehtinyt vaihtaa nahkatakkiin ja jättää pipon kotiin ja sitten joutuikin lumisateeseen. Aurin soitettua löysin sen lopulta, erotin sen S-Marketin edessä kulkevalta käytävältä jo kaukaa. Kaikkien kahvinhajuisten ja pussottavien kauppakeskusihmisten keskellä se näytti jyrkältä goottivaatteissaan. Se halasi minua, en muista oliko se halannut minua vielä aiemmin kertaakaan vai oliko se uusi tapa. Joka tapauksessa halauksessa oli jonkin verran mahan pohjassa kuljeskelevaa jännitystä vielä siinä vaiheessa.

– Mennäänks siihen turkkilaiseen kahvilaan? kysyi Auri. – Se on ehkä parasta, mitä täältä voi löytää.

Nyökkäsin, ja se johdatti minua perässään. Kauppakeskuksessa tunnustelin ilmaa, sen tiiviyyttä ja ääniä, ja mietin, miten vasta jonkin aikaa sellainen oli tuntunut taas siedettävältä, tai miten ylipäätään oli mahdollista nykyään saada itsensä raahattua johonkin kauppakeskukseen. Tuntui, että sellaiset asiat piti opetella uudelleen, että aina jos tapahtui sellainen edellisvuotisen kaltainen kylpyammejakso, osa aivoista meni jonkinlaiseen kuolioon ja vielä pitkään kaiken hankalimman jälkeen piti olla edelleen elvyttelemässä itseään. Yllättävän hyvin minä hapa-

roin pitkin Itäkeskusta, keskellä valoja ja puhetta ja kuulutuksia ja kiirettä. Kahvilaan päästyämme Auri vaikutti innostuneelta, se osoitteli tiskin lasin läpi erilaisia leivosvaihtoehtoja ja kertoi, mitkä olivat sen suosikkeja. Se oli sen joku kantapaikka kuulemma, se väitti ettei pystynyt kävelemään paikan ohi melkein ikinä ilman että haki sieltä jotain. Tilasimme künefea ja turkkilaista kahvia ja kun pääsimme pöytään, Auri heitti takkinsa vauhdikkaasti yltään ja asetteli kaikki pikkutavarat taskuistaan pöydälle, lompakon ja puhelimen ja muut.

– Sori jos mä sit koko ajan katon tota puhelinta, se sanoi.
– Meil on ollut hirveesti kämppishaastatteluja ja mun pitää nyt olla joku vastuuhenkilö siinä. Olis vielä kaks tyyppiä, joiden pitäis kuulemma soittaa mulle.

– Ei se mitään, sanoin.

Tuijotin Aurin sijasta pöytälasin alla olevaa punaista pöytäliinaa, seurasin sen levottomia kuvioita sormillani. Tuntui, että vieläkin ihmettelin, mitä Auri oikein aikoi. Olimme tavanneet edellisen vuoden syksyllä, tai ehkä se oli syystalvea, ja siitä lähtien Auri oli vähän väliä pyytännyt minua kaikkialle. Olin aiemminkin saanut uuden ystävän niin, että joku vain keksi jostain syystä alkaa raahata minua mukanaan. En tiedä, mikä minussa sai ihmiset ajattelemaan, että se olisi hyvä idea, mutta sellaista kuitenkin tapahtui.

Ensimmäiset tapaamiset Aurin kanssa olivat jollain lailla sulautuneet mielessäni yhteen. Pitkän harkinnan jälkeen olin päätenyt BDSM-klubille, jossa pidettävistä juhlista löysin tiedon netti-foorumilta, jonka eräs Tomaksen kaveri oli minulle vinkannut. Auri oli yksi niistä, jotka olivat klubilla aina jos sinne meni, ja kun lopulta Auri tuli eräänä iltana istumaan viereeni, ei se tuntunut mitenkään ihmeelliseltä. Minä istuin silloin salin reunalla olevala sohvalla, ison katosta roikkuvan käsipuun vieressä, ja sohvan

toisessa päädyssä oli armeijapukuinen mies pilottilasit päässään. Keskellä salia makasi punahiuksinen nainen, jota kaikki katsoivat, se oli saanut piikkilätkästä takapuoleensa pieniä verta vuotavia reikiä. Joku kalju mies pyyhki sitä puhdistusaineella ja laittoi lopulta haavalappuja sen pakaroihin. Kun nainen sitten nousi siitä, se töpsötteli jonkin aikaa pingviinikävelyä ympäriinsä pelkkä Dolores Haze -tekstillä varustettu vaaleanpunainen paita päällään. Haavalappujen läpi valui punaisia vanoja pitkin sen reisiä. Auri tuli minun ja armeijapukuisen miehen väliin ja väitti, että näytin kalpealta. Se tarjosi irtokarkkeja, joita se kaivoi lateksipukunsa kaula-aukosta, ja sanoi, ettei se oikein välittänyt sellaisista verisistä jutuista, että sen mielestä veren roiskiminen sellaisessa julkisessa tilaisuudessa oli ehkä vähän mahtailua. Se oli hauska, jotenkin niin helposti lähestyttävä, että vuodatin sille melkein heti kaikki ajatukseni siitä, miten ne miehet siellä piiskoinensa olivat tavallaan kontrolloidusti uhkaavia. Ne olivat niin täysin ennalta-arvattavia siinä näennäisessä pahuudessaan. Se kiehto minua.

Nytkin Auri vaan hymyili, se nauro i suupieliini jääville kahvinpuruille ja yrityksilleni pyyhkiä niitä pois lautasliinalla. Se yritti kysellä rutiininomaisesti työkuulumisiani, mutta tuntui ettei työstäni ollut taaskaan paljon sanottavaa.

– Tänäpä sentään jotain potentiaalisesti taiteen ostajan näköisiä tyypejä kävi siellä, sanoin. – Pääsin pitkästä aikaa sanomaan jotain järkevää. Mut muuten mä oon taas ollut joku neljä tuntia kirjoittelemassa miehille deittiäpeissä.

– Noh, Auri sanoi. – Mitäs nyt tällä kertaa.

– Emmä tiä. Musta alkaa tuntua että siinä on joku kaava, sanoin. – Niinku joku ihme groomaus päällä niillä. Niinku mä oisin robotti mitä niiden pitää painella jotenki ja sit oikean koodin kun näpyttelee niin aukeaa joku luukku mihin ne voi survo munansa. Ihan ku se ois joku leikki mitä mä en osaa leikkiä.

- No millasia ne sitten on ollut kun sä näät ne? kysyi Auri.
- En mä oo nähnyt ketään. Mä vaan aina deletoin ne, sanoin.
- Miks? se kysyi.
- Tulee paniikki.

Mietin, oliko minulla liian vilkas mielikuvitus ja vyöryvätkö asiat vähän turhan nopeasti päässäni. Viime aikojen virtuaalisen mieskartoitukseni perusteella todennäköisyys kaikenlaisiin rumiin tilastoihin päättymiseen vaikutti kuitenkin melko korkealta. Jotkut niistä eivät edes peitelleet vihaavansa minua. Oli kummallista, miten nopeasti miehet olivat uineet ajatuksiini ja lopulta vallanneet vakiintuneen osion jostain seksuaalisesta lohkoista. Niihin aikoihin kun aloin heräillä tähän asiaan, minulla oli yksi nainen, joka kerran kiusasi minua lukemalla seksinovellisivustolta tarinaa jäätelökioskin pitäjistä ja nuoresta kesätyöntekijästä. Se jotenkin innostui siitä, että minä menin niin punaiseksi kun se luki kohtia jäätelökioskin pitäjän sykkivästä kyrvästä. Sen jälkeen se työnteli strap-onia suuhuni ja alkoi kutsua minua munanimijäksi. Siihen kaikkeen sen kuvion aiheuttamaan häpeään muistan sekoittuneen jotain ihan uutta. Jotain, mistä piti ottaa selvää.

Me jaoimme Aurin kanssa künefen puoliksi, se leikkasi meille valmiiksi paloja ja ihaili sitten jonkin aikaa annostamme. Toisessa pöydässä istuneet kaksi miestä alkoivat tehdä lähtöä, ja lopulta olimme Aurin kanssa kahden koko paikassa.

- Siis kuinka kauan sä muuten olit niinku lesbo? Auri kysyi.
- Joku yli kymmenen vuotta, sanoin.
- Ihan hyvä keino silleen viettää kaksikymppisyys, se sanoi.
- Vaikka mistä mä tiedän kun oon vielä tän ikäinen.

Auri suoristautui. Se ojensi päätään niin että se näytti äkkiä valpastuneelta ja siinä vaiheessa aloin ajatella että pitäisi varmaan vaihtaa puheenaihetta. Että jos jatkaisin vielä, antaisin sil-

le pitkästyttävän kuvan. Yritin muistella Aurin elämästään kertomia asioita, mutta oli vaikeaa palauttaa mieleen sellaista. Muiden ihmisten puheet aina pyöristyivät itse keksimikseni jutuiksi ja huomasin, etten välttämättä tiennyt edes kenenkään sukunimiä saati muistanut, mitä ne tekevät päivisin. Tutkin Auria, sen mustaksi lakattuja kynsiä ja paidan päälle kiristettyä harnessia, tutkin kunnes sen puhelin soi ja se alkoi selittää englanniksi jollekin, miten sillä kyllä olisi aikaa milloin vaan, ja kun se nojautui taaksepäin puhelintaan kuunnellen, yritin minäkin kysellä Tomakelta, milloin se olisi kotona.

Me jatkoimme kahvilasta lopulta Aurin luo kommuunille, katsoelimme siellä ikkunasta lumisateen peittämää Itäväylää. Molemmilla oli joku halu pitää pitkiä hiljaisuuksia, se oli Aurissa miellyttävä puoli, se että se oli sellainen jonka seurassa hiljaisuus ei tuntunut yhtään epämiellyttävältä. Jotenkin lievästi se muistutti minua siskosta, ehkä se johtui sen tavasta reunustaa silmät paksulla eyelinerilla ja käyttää ihonmyötäisiä tai lyhyitä vaatteita, siinä oli tiettyä ehdottomuutta joka tuntui tutulta. Vaikka minulla ja siskolla ei sinänsä ollut ikinä paljoakaan yhteistä, joinain aikoina me olimme olleet kuin toisiimme hitsattuja. Sisko oli kaksi vuotta vanhempi, joskus tuntui että se oli vanhin koko meidän perheessä, tai niin se ainakin käyttäytyi. Vasta kun se oli lähtenyt ja olin jonkin aikaa kouristuksenomaisesti soitellut sen käytöstä poistuneeseen numeroon, huomasin etten kai ollut tekeytynyt ihan kokonaiseksi. Ehkä kukaan, jolla oli sisaruksia, ei sillä tavalla tekeytynyt.

Illemmalla lähdin kommuunilta Tomaksen luo, miltei kaupungin toiselle laidalle. Auri lainasi minulle mustan kissankorvapipon ja kaulurin, ja tuntui, että ihmiset tuijottivat minua metrossa. Olin jättikokoinen kissahahmo, joka yritti kyyristellä itseään pienemmäksi. Tomaksen talon pihalla näin sen istuvan ikkunassa. Se oli taas siirtynyt polttamaan tupakkaa siinä kun se

ei halunnut mennä tuuletusparvekkeelle. Ovella se kärkkyyi tuomaani kauppakassia, minulta tilaamaansa soijakaakaota ja hampurilaisia, ja se repi kiireellä hampurilaispakettia auki jo ennen kuin olin ehtinyt kunnolla sisään.

– Hitto mikä pipo, se sanoi sitten. – Sä oot kunnan Batman.

Se nojasi keittiötasoon ja katseli hetken, kun riisuin takkia yltäni.

– Kai sä olit töissä? kysyin siltä.

Se kääntyi ja alkoi kaivaa jääkaapista majoneesi- ja ketsuppipurkkeja.

– Totta kai mä olin töissä, se sanoi.

– Mikä se juttu sit oli aiemmin tänään? kysyin.

– Mä olin vähän dramaattisella tuulella, se sanoi.

Otin kauppakassin ja asetin loput ruoat jääkaappiin, Tomas kasasi takanani hampurilaista. Se oli vaitonaisen oloinen, vaikka viestikeskusteluissa se oli pohtinut taas vaikka mitä, sanonut että se oli alkanut heräillä ennen herätyskelloa ja itki aamuisin hampaidenpesulla. Vaikka tässä vaiheessa siitä jo osasi ennustaa kaiken tällaisen, tuli silti sellainen tussahtava pettymys, ettemme me päässeet jotenkin yhtään eteenpäin. Keittiön siivouskaapin ovesta minä katselin passikuva-automaatissa minusta ja Tomaksesta otettua kuvaa, jossa Tomaksella oli kangasmerkkejä täyteen ommeltu farkkuliivi ja hakaneuloja tulehtuneissa korvissaan. Silloin sillä oli vielä niin selkeät näkemykset kaikesta, joku ihme uho päällä.

– Kuule, sanoi Tomas. – En mä oikeasti siis ikinä jätä mitään töitä tekemättä. Ne on vaan sellasia fantasioita.

Se otti hampurilaisensa ja käveli peremmälle sängyn luo, istui sitten sen reunalle.

– Mä en oikein edes tajua mitä sä valitat, sanoin. – Sul on kaikki ihan hyvin.

Tomas tuijotti tuimana, se rypisteli kovasti otsaansa, melkein kuin teki sillä jotain jumppaliikkeitä.

– Mulla on aina ollut sellainen valmiiksi tehty käsikirjoitus tiiätkö kaikelle, se sanoi. – Sit kun mä nyt oonkin ylittänyt sen, mitä mä oon ajatellut että elämässä tapahtuis, ei se tunnu ihan omalta. Se on kai se juttu mikä mua hiertää.

Kaivoin pikkupöydän alta Tomaksen ruskean bolsterin, jonka asettelin tapani mukaan seinän viereen lattialle. Sitten menin makuulleni ja nojasin siihen.

– Välillä musta tuntuu et se sellainen lapsuudenkodin rasvaisuus on mussa edelleen mukana, sanoi Tomas.

– Rasvaisuus, nauroin.

– Niin niin. Sen tajus ekaa kertaa siinä vaiheessa kun meni opiskelemaan. Et vittu mä oon rasvainen tyyppi.

Tuntui, etten kyennyt palauttamaan mieleeni mitään niistä ajoista, mistä Tomas puhui. Ehkä sille kaikki oli jäänyt mieleen eri tavalla. Enkä tiennyt, tajusinko sitä, vaikka itsekin jossain vaiheessa olin hävennyt sitä, mitä meidän kotona tapahtui. Varsinkin sitä paskavaihetta, jolloin oli vielä Munkkiniemen asunto, mutta äiti oli jo sellainen. Lattioilta löytyvä äiti, jota vietiin Kela-taksilla kortisonitiputukseen vähän väliä, äiti jolle kukaan ei enää soitellut eikä tullut käymään, jonka työhuonevuokrat olivat maksamatta ja jota teini-ikäisten lasten piti opettaa hakemaan kuntoutustukea, joka piti melkein pakottaa kaikkeen sellaiseen.

Tomaksen hampurilaisen syöntiä katsellessa tuli maadoittunut olo. Kun majoneesit valuivat sen suupielistä ja sillä oli sellainen huvittava syömiseen keskittyvä katse päällä, ajattelin että sellaisena kaikki vaan menisi ja pyörisi kyllä eteenpäin. Tomaksen vaiheet tulisivat ja menisivät niin kuin ne olivat aina tulleet ja menneet, ja taas jonain iltana se olisi sellainen superenerginen heiluri, joka taputtelisi minua koko ajan päästä ja puhuisi liikaa

ja kävelisi tanssiaskelin joka paikkaan. Se valvoisi kanssani, jos en saisi nukutuksi, ja leikkisi Laiva on lastattua, niin kuin minä ja sisko joskus. Tai sitten voisimme taas rakentaa camera obscuran ja Tomas voisi olla mallinani kun kuvaan, se voisi olla hahmo jonka iholla ulkona olevat puut väreilisivät, jonka läpi väärin päin olevat ihmiset kävelisivät. Jonain toisena päivänä Tomas voisi taas olla meistä se isompi.

Aurin ystävien tekemän 20-minuuttisen pornoelokuvan ympärille rakennettu tapahtuma järjestettiin jonkun ihan tavallisen keskivertoruokapaikan näköisessä ravintolassa keskustan pienellä sivukadulla. En oikein tiedä, mitä varten menin siihen tilaisuuteen. Tiesin hyvin etukäteen, minkälaista siellä olisi ja tiesin, että ahdistaisi mennä yksin, mutta olin luvannut Aurille monta viikkoa aiemmin. Pöydät olivat täynnä vaivaannuttavan muodikkaan oloista porukkaa, sellaisia vapautuneita nuoria joilla oli luultavasti hirveän mutkaton suhtautuminen seksuaalisuuteen, vaikka ne olivat minua kymmenen vuotta nuorempia. Koko niiden olemus huusi piittaamattomuutta sukupuolirooleista, toisin kuin minun olemukseni nykyään. Minä en uskaltanut kallistua oikein mihinkään suuntaan. Aina sama musta, korkeakauluksinen pusero ja mustat housut, sellainen asu joka kieltäytyi ottamasta kantaa. Oli alaston olo, kun astuin ravintolaan sisään. Etsin katseellani pitkään Auria, kunnes se löytyi nauravien ihmisten keskeltä pöydästä, joka oli niin täynnä että minun oli haettava ylimääräinen tuoli ja tungettava nurkkakohtaan sellaiseksi roikkujaksi.

Ennen elokuvan esittämistä huoneen perälle asetui mikrofoninsa kanssa nainen, jolla oli tasselit rinnoissaan ja joka esitti jonkinlaisen puheen illan teemaan liittyen. Minä näpertelin pöydille jaettuun flyerit, joissa mainostettiin jotain tapahtumaa, tein niistä rullia joita yritin kiertää toisiinsa kiinni. Auri ei erityisemmin huomannut minua, alun lyhyen sananvaihdon jälkeen se keskittyi nuolemaan vieressään istuvan naisen kaulaa. Porno-

elokuvan alkaessa valot ravintolassa himmentyivät ja katosta laskeutui pienehkö valkokangas, jolle uljaat, isot kirjaimet lävähtivät kirkkaan värisellä kursiivilla ja kertoivat elokuvan nimen: *TASTE*.

Elokuvan pyöriessä huomasin, että näyttelijät istuivat pöydässämme, ja mietin, miltä niistä tuntui katsella täydessä ravintolassa valkokankaalta omia alastomia kehojaan, joiden päälle kaadettiin siirappia. Tavallaan olin innoissani, sillä olin elokuvan kohderyhmää. Haaveilin pornosta, jossa näyttelijät vaikuttaisivat edes etäisesti nauttivan ja jossa tapahtuisi silti jotain sotkuista ja vähän inhottavaa. Esimerkiksi kerran löysin pornoa, jossa met-sän ryvettämä takkutukkainen pariskunta rakasteli mutalammi-kossa, niin kauan että lopulta ihoa ei näkynyt melkein lainkaan vaan kiihkeät hahmot olivat pelkkää ihmistä etäisesti muistuttavaa hytkyvää mönjää. Tomaksen kanssa olimme ideoineet, minkälaista porno olisi, jos sitä tuotettaisiin kuten oikeita elokuvia, miten pornoon voisi yhdistää vaikkapa scifitarinoita ja erikoistehosteita. Elokuvan päätyttyä pöydässämme avattiin kuohuviinipullo ja jostain ilmestyi pöytiin tissin muotoisia hyytelöitä. Tuijotin omaa hyytelöannostani, tökin sitä lusikallani niin, että se hytkyi aivan niin kuin oikea tissi, ja mietin että sen lähemmäs minkäänlaista eroottista kohtaamista en tosiaan ollut päässyt ainakaan puoleen vuoteen.

Kävin tupakalla koko ajan. Seisoin jyrkässä kyyryssä ravintolan edessä kadulla ja ajattelin välillä välähdyksittäin, että voisinpa olla edes humalassa. Ehkä sen takia ihmiset joivat, ettei kukaan oikeasti jaksanut niin monen ihmisen seuraa selvin päin. Jollain sadannella tupakointitauollani ulos viereeni astui mies, jolla oli harmaa puku. Juuri sellainen, joita olin katsellut netistä aikana, jolloin kehitin fiksaation klassiseen pukeutumiseen ja opiskelin paljon vaatehistoriaa ja erilaisten tekstiilien käyttöominaisuuksia. Puku laskeutui kauniisti sen päälle, ja ajattelin, että sellaises-